

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z powództwa M. N.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej Oddział Nr 1 w K.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 5 sierpnia 2025 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 8 sierpnia 2024 r., sygn. akt VII Pa 95/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od M. N. na rzecz P. Spółki Akcyjnej Oddziału Nr 1
w K. 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego z ustawowymi odsetkami z art. 98 §
1¹ Kodeksu postępowania cywilnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2024 r. oddalił apelację powoda M. N. od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie z 5 czerwca 2023 r. oddalającego wniesione przez niego powództwo przeciwko P. Spółce Akcyjnej Oddziałowi Nr 1 w K. o przywrócenie do pracy.

W wywiedzionej od powyższego wyroku skardze kasacyjnej powód zaskarżył w całości orzeczenie Sądu Okręgowego. W podstawach skargi podniósł zarzut naruszenia przepisów postępowania mogącego mieć istotny wpływ na wynik

sprawy, a mianowicie: art. 235² w zw. z art. 382 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. przez nieuzasadnione pominięcie dokumentów powoda, to jest niewliczenie w poczet materiału dowodowego pisma powoda z dnia 24 sierpnia 2021 r. oraz odpowiedzi pozwanego z dnia 30 sierpnia 2021 r. złożonych przez powoda przy pozwie z dnia 6 września 2021 r. (karta 24 i 26 akt sprawy), a świadczących o braku znajomości dokumentu oraz braku doręczenia tegoż dokumentu, na jaki powoływał się pozwany w wypowiedzeniu umowy o pracę, co czyni wypowiedzenie umowy o pracę za czynność wadliwą, ponieważ przesłanki konkretności i prawdziwości nie zostały spełnione. Jednocześnie wskazane pominięcie materiału dowodowego doprowadziło do braku rozpoznania istoty sporu. W podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego skarżący zarzucił naruszenie: art. 30 § 4 w zw. z art. 45 § 1 k.p. przez ich błędne zastosowanie i przyjęcie, że wystarczająca dla rozpoznania sprawy z tytułu przywrócenia do pracy jest analiza przesłanek art. 45 § 1 k.p. z pominięciem przesłanek art. 30 § 4 k.p. Wobec przedstawionych zarzutów powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji, zniesienie postępowania w obu instancjach i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla Krakowa Nowej Huty do ponownego rozpoznania. Wniósł również o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wobec zaistniałej w sprawie konieczności rozważenia istotnego zagadnienia prawnego, to jest rozpatrzenia naruszenia przepisów prawa procesowego, zwłaszcza art. 378 § 1 oraz art. 385 w zw. z art. 391, a także art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. polegającego na przyjęciu przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii w sytuacji, gdy zarzuty apelacji obejmowały sprzeczność ustaleń sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym oraz ewentualnie skarga jest oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jako nadzwyczajny środek zaskarżenia służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, że w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. strona wnosząca skargę kasacyjną powinna sformułować w niej wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz ze stosownym uzasadnieniem, wykazując, że zachodzi jedna z przesłanek przedsądu wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 marca 2025 r., I USK 510/23, Legalis nr 3207883; 7 lipca 2025 r., I USK 41/25, Legalis nr 3239566). Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oceniając skargę kasacyjną z punktu sformułowanych podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, Sąd Najwyższy zważył, że skarżący oparł skargę na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., jednakże przesłanki te nie zostały spełnione. Zgodnie z ugruntowaną wykładnią przyjętą w orzecznictwie i literaturze, zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania, którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. Powołując w podstawie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłankę jej przyjęcia w postaci istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią jurydyczną argumentację. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu

prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący na bazie sformułowanego zagadnienia ze wskazaniem argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (postanowienia Sądu Najwyższego z: 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691; 19 kwietnia 2023 r., II USK 208/22, LEX nr 3582485; 9 października 2024 r., I PSK 46/24, LEX nr 3778876; 6 marca 2025 r., I CSK 2448/24, Legalis nr 3200233; 3 czerwca 2025 r., I CSK 789/25, Legalis nr 3228809; 4 czerwca 2025 r., I CSK 2246/24, Legalis nr 3239436). Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego z: 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, s. 51; 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729; 10 stycznia 2024 r., III PSK 6/23, LEX nr 3652236). Przez istotne zagadnienie prawne, na które powołuje się strona skarżąca, należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, czyli jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Równocześnie chodzi o zagadnienie, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostające w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Powinno więc pozostawać w związku ze sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; 16 września 2021 r., II USK 257/21, LEX nr 3244497; 3 lipca 2024 r., III PSK 126/23, LEX nr 3732398; 9 października 2024 r., I USK 68/24, LEX nr 3778875; T. Wiśniewski (w:) D. Dończyk, J. Iwulski, G. Jędrejek, I. Koper, G. Misiurek, M. Orecki, P. Pogonowski, S. Sołtysik, D. Zawistowski, T. Zembrzuski, T. Wiśniewski, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom. II. Artykuły 367–505³⁹, Warszawa 2021, art. 398⁹ ; J. Paszkowski (w:) T. Szanciło (red.), Kodeks

postępowania cywilnego. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I, Warszawa 2023, art. 398⁹).

Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774; 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; 26 listopada 2020 r., I UK 408/19, LEX nr 3168962; 23 kwietnia 2025 r., I CSK 1920/24, LEX nr 3854868). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oznacza to, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (postanowienia Sądu Najwyższego z: 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171; 7 lutego 2024 r., II USK 124/23, LEX nr 3669686; 15 kwietnia 2025 r., III PSK 92/24, Legalis nr 3229513). Jeżeli skarżący tezę o oczywistej zasadności skargi nie odnosi do konkretnych podstaw kasacyjnych, lecz z przywołanej argumentacji wynika, że kwestionuje ocenę dowodów dokonaną przez Sąd drugiej instancji i - w efekcie - dokonane na jej podstawie ustalenia faktyczne (dotyczące rozwiązania stosunku pracy), to oznacza, że skarżący wskazuje na przesłanki pozostające poza kognicją Sądu Najwyższego, co powoduje, że przedstawiony wywód nie potwierdza oczywistej zasadności skargi kasacyjnej

(postanowienie Sądu Najwyższego z 14 maja 2025 r., III PSK 103/24, Legalis nr 3217982).

Skarżący nie zdołał wykazać występowania w sprawie przedstawionych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jak wynika z rozważań dokonanych powyżej, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniu skarżący powołuje się na istnienie istotnego zagadnienia prawnego, polegającego na naruszeniu przepisów prawa procesowego, zwłaszcza art. 378 § 1 oraz art. 385 w zw. z art. 391, a także art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., skutkujących przyjęciem przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii. Nie można zatem uznać, że tak przedstawione zagadnienie odpowiada wymaganiom stawianym do wykazania tej przesłanki. Sugerując potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego, jej autor nie wyjaśnił, zatem na czym polegają trudności w dekodowaniu zawartych w zagadnieniu norm prawnych, do jakich rozbieżnych wniosków może prowadzić wykładnia tych przepisów, ale nawet nie sformułował zagadnienia prawnego, na którego istnienie - jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - powołuje się. Nie przedstawił zatem argumentacji jurydycznej, za pomocą której wykazałaby, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne cechujące się walorem „istotności”, wymaganym w przypadku zagadnień, które mogą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej. Jedynie na marginesie można zauważyć, że wskazane kwestie - w kształcie, w jakim sformułował je skarżący - wymagają odniesienia się do konkretnych okoliczności sprawy. Skarżący nie skonstruował zatem ogólnych zagadnień prawnych, których rozwiązanie miałoby znaczenie dla rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego, lecz pod pretekstem formułowania owych zagadnień zmierza do rozstrzygnięcia tego konkretnego sporu, w jego szczegółowo opisanych realiach faktycznych przedstawiając własną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego sprawy.

Wykładnia przepisów, na które powołuje się skarżący, została dostatecznie wyjaśniona w orzecznictwie. Przyjmuje się, że w obowiązującym modelu apelacji pełnej rola sądu drugiej instancji nie ogranicza się jedynie do samego aktu kontroli zaskarżonego rozstrzygnięcia. Celem postępowania apelacyjnego jest bowiem ponowne i wszechstronne merytoryczne rozpoznanie sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2017 r., IV CZ 10/17, LEX nr 2321891). Sąd Najwyższy wyjaśnił, że w obowiązującym kształcie - apelacja polega na tym, że sąd drugiej instancji rozpatruje sprawę ponownie, czyli w sposób w zasadzie nieograniczony jeszcze raz bada sprawę rozstrzygniętą przez sąd pierwszej instancji. Tym samym postępowanie apelacyjne - choć odwoławcze - ma charakter rozpoznawczy (merytoryczny), a z punktu widzenia metodologicznego stanowi dalszy ciąg postępowania przeprowadzonego w pierwszej instancji. Przez spełnianie nieograniczonych funkcji rozpoznawczych spełnia się kontrolny cel postępowania apelacyjnego; rozpoznanie apelacji ma (powinno) doprowadzić do naprawienia wszystkich błędów sądu pierwszej instancji, ewentualnie także błędów stron (uzasadnienie uchwały z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 50; wśród wielu postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2025 r., III CZ 56/25, Legalis nr 3222224).

Rozpoznawczy charakter apelacji pełnej znajduje umocowanie przede wszystkim w art. 378 § 1 k.p.c. wyraźnie stwierdzającym, że sąd drugiej instancji „rozpoznaje sprawę”, a nie sam środek odwoławczy. „Granice apelacji” - termin użyty w art. 378 § 1 k.p.c. we frazie „sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji” - należy rozumieć granice, w których sąd drugiej instancji może (powinien) rozpoznać skierowaną do niego sprawę. Innymi słowy, granice apelacji to nie tylko treść zarzutów i wniosków oraz granice zaskarżenia, lecz granice kognicji tego sądu. Obowiązek samodzielnego dokonania przez sąd drugiej instancji oceny prawnej dochodzonego żądania i skonfrontowania jej z zaskarżonym orzeczeniem oraz jego motywami oznacza, że zarzuty apelującego mają charakter pomocniczy i nie ograniczają swobody sądu, nie wiążą go. Rozpoznanie sprawy na skutek wniesionej apelacji odbywa się jednak przy zastosowaniu właściwych przepisów postępowania - przepisów regulujących postępowanie apelacyjne oraz gdy brak takich przepisów, przy zastosowaniu

unormowań dotyczących postępowania przed sądem pierwszej instancji (art. 391 § 1 k.p.c.). W orzecznictwie utrwalony jest także pogląd, że z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (wyroki Sądu Najwyższego z: 4 września 2014 r., II CSK 646/13, LEX nr 1540130; 13 sierpnia 2015 r., II PK 235/14, LEX nr 1936719; 13 września 2017 r., I PK 264/16, LEX nr 2420345; 4 kwietnia 2018 r., V CSK 266/17, LEX nr 2522952; postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 lutego 2023 r., I PSK 78/22, LEX nr 3485208; 15 stycznia 2025 r., III PSK 135/24, LEX nr 3816650). Sąd Najwyższy podkreślił również, że obowiązki sądu odwoławczego w płaszczyźnie rozpoznania apelacji są jednoznaczne. Jeżeli sąd ten podziela ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji (i ich ocenę prawną), nie musi ponownie opisywać tych ustaleń i na nowo kwalifikować prawa materialnego. Zwięzłość argumentacji nie jest wadą samą w sobie, a na pewno nie przemawia na rzecz oczywistego naruszenia prawa. Apelacje nadmiernie rozbudowane, multiplikujące zarzuty w różnych ciągach powiązań uprawniają sąd drugiej instancji do łącznego rozpoznania podniesionych problemów, tak by jednak uchwycić różnicę w ocenie materiału dowodowego między sądem a stroną skarżącą (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 kwietnia 2021 r., I USK 94/21, LEX nr 3159950). W judykaturze przyjmuje się, że jeżeli sąd drugiej instancji w pełni podziela ocenę dowodów, której dokonał sąd pierwszej instancji, to nie ma obowiązku ponownego przytaczania w uzasadnieniu wydanego orzeczenia przyczyn, dla których określonym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. W takim wypadku wystarczy zdecydowane stwierdzenie, że podziela argumentację zamieszczoną w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji, w którym poszczególne dowody zostały wyczerpująco omówione i traktuje ustalenia pierwszoinstancyjne jako własne. Nie ma również przeszkód, by sąd drugiej instancji odwołał się do oceny prawnej sądu pierwszej instancji, jeżeli w pełni ją podziela i uznaje za wyczerpującą (postanowienie Sądu Najwyższego

z 4 lipca 2012 r., I CSK 72/12, LEX nr 1215604; wyrok Sądu Najwyższego z 11 września 2014 r., II PK 284/13, LEX nr 1590288).

Należy przypomnieć, że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była ocena zasadności wypowiedzenia umowy o pracę otrzymanego przez powoda. Przyczyną uzasadniającą wypowiedzenie była utrata zaufania pracodawcy spowodowana niewłaściwym zachowaniem powoda szczegółowo opisanym w raporcie z dnia 31 maja 2021 r. Sąd Okręgowy w postępowaniu odwoławczym ponownie poddał ocenie zasadność powództwa M. N. w zakresie, w jakim zostało ono zaskarżone apelacją, doszedł do przekonania, że wyrok Sądu Rejonowego był prawidłowy. Apelacja powoda okazała się niezasadna. Sąd Okręgowy podzielił ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd pierwszej instancji oraz ustalenia faktyczne przez ten Sąd poczynione i przyjął je za własne. Zdaniem Sądu odwoławczego również dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena materialnoprawna powództwa była prawidłowa. Sąd drugiej instancji odniósł się też zarzutów apelacji i uznał, że Sąd pierwszej instancji precyzyjnie ocenił zgromadzone w postępowaniu dowody, w szczególności zeznania świadków i stron, nie naruszył swobodnej oceny dowodów. Sąd odwoławczy podkreślił, że okoliczność, iż z zeznań świadków hipotetycznie można wysnuć jeszcze inne wnioski, nie oznacza, że dokonana przez Sąd Rejonowy ocena jest błędna, wciąż bowiem pozostaje zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

W ocenie Sądu Okręgowego, wypowiedzenie powodowi umowy o pracę było zasadne. Zachowania powoda, powtarzające się w ciągu kilku lat, naruszały zasady współżycia społecznego i co za tym idzie, spowodowały utratę zaufania pracodawcy do powoda, w szczególności mając na uwadze, iż u strony pozwanej obowiązują wewnętrzne regulacje w zakresie obowiązujących zasad etyki. Powództwo o przywrócenie do pracy podlegało oddaleniu. W przedmiotowej sprawie Sąd drugiej instancji opierając się na zebranych materiałach dowodowych, dokonał jego swobodnej oceny i - wbrew sugestiom skarżącego - rozważył stawiane w apelacji zarzuty, wyjaśniając, z jakich powodów uznaje je za bezzasadne (uzasadnienie karty 14-15). Uznał również, że przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe dało podstawy do oceny, że rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę za wypowiedzeniem z powodu utraty zaufania

stanowiło uzasadnioną przyczynę jej wypowiedzenia. Nie można uznać, aby skarżący zdołał wykazać, iż skarga kasacyjna wobec zarzucanych w niej naruszeń prawa jest oczywiście uzasadniona. Podnoszone przez skarżącego w tym zakresie argumenty stanowią zatem polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że skarżący nie wykazał podstaw do poddania skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu. Dlatego też z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach zastępstwa procesowego po myśli art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj.: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935 ze zm.).

(J.K.)

[a.ł]